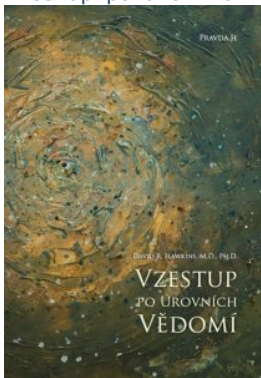


# Kapitola 2. Vina a mstivá nenávisť (úroveň 30)

Předcházející část: Kapitola 1. Hanba: zoufalství (úroveň 20 a níže)

\*\*\*

Vzestup po úrovních vědomí	Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2017
----------------------------	--



Přesměrovat a objednat knihu...

\*\*\*

## KAPITOLA 2

### Vina a mstivá nenávisť

(Kalibrační úroveň 30)

#### Úvod

Pocit viny, běžně používaný v naší společnosti k manipulaci a trestání, se projevuje různými formami, jako jsou výčitka, sebeobviňování, masochismus, a celá škála symptomů pocitů oběti. Podvědomý pocit viny má za následek psychosomatická onemocnění, náchylnost k nehodám a sebevražednému chování. Mnoho lidí zápasí s pocitem viny celý svůj život, zatímco jiní zoufale snaží uniknout tím, že ji amorálně zcela popírají.

Převládající pocit viny vede k přehnanému zaujetí „hříchem“. Emocionální nesmiřitelný postoj často využívají náboženští demagogové, kteří jej používají k donucování a ovládnutí. Takoví obchodníci s „hříchem a spásou“, posedlí trestáním, jsou pravděpodobně oběti svého vlastního pocitu viny, neboť ho promítají na druhé.

U subkultur, u nichž se vyskytuje úchylka seabemrskáčství, se často projevují dalších endemické formy týrání, jako je veřejné rituální usmrcování zvířat. Pocit viny vyvolává hněv a zabíjení je často jeho projevem. Trest smrti je obvyklý v populaci sužované pocitem viny a dokládá, že ji zabíjení uspokojuje. Například naše neodpouštějící americká společnost se posmívá svým obětem v tisku a vyměřuje tresty, u nichž se nikdy neprokázal odstrašující nebo nápravný účinek.

## Klinický obraz

Toto je úroveň vážné viny a sebeodsuzování, člověk si myslí, že je špatný, zlý, a Boha vnímá jako represivního a mstivého. Vina je naučené chování s více psychologickými složkami. Mohou být získány ze společnosti, od rodičů a z náboženství, stejně jako negativním programováním ze strany společnosti. Poškození může převládat s následným sebeodsuzováním se. Člověk se může vnímat jako nehodný, nesympatický a bezcenný červ, který je nenáviděn Bohem a nezaslouží si spásu ani odpuštění. Na této úrovni sebeodsuzování je existence neodpuštělná a bez naděje nebo vykoupení.

Vina má formu pokání, sebenenávisti, psychologického a fyzického sebetrestání, sebevraždy, sebezapření, a posiluje závislosti. Přičemž postoj: „Bože, podívej se, jak trpím“ se stává jemným pokusem o manipulaci s Bohem.

Jedním ze způsobů, jak ego zpracovává vinu, je jejich projekce ven, takže vlastní popřené motivy a emoce jsou viděny jako „tam venku“, a tudíž cílem oprávněné nenávisti a pomstychtivosti. Náboženské učení o „nenávisti k hříchu“ představuje duchovní paradox, projevující právě to, co odsuzuje. Toto úskalí lze obejít soucitem, odpuštěním a pochopením, že lidstvo a jednotlivci jsou omezení, neznalí, a nevědí a nechápou, proč to či ono dělají.

Nevědomost je nevyhnutelným výsledkem zděděných vnitřních psychologických mechanismů ega, které byly zkoumány a objasněny z evolučního hlediska v knize *Pravda vs. lež* (oddíl I). Pocit viny může být také zmírněn tím, že uznává pravdivost Sokratova výroku: „Všichni lidé usilují jen o to, co vnímají jako dobré „, ale bohužel, vzhledem k omezenému vnímání, nemůže být pravda rozeznána od klamu, ani skutečně dobro od toho, co je vnímáno jako žádoucí (bohatství, úspěch, znalosti, moc nad ostatními, atd.).

Pocit viny je důsledkem vzpomínky na lítost z minulých činů. Takto se připomínají. Ty mohou být překonány pouze v jiném kontextu. Chyby jsou přírodní, neosobní, jsou důsledkem učení a vývoje, a proto nevyhnutelné.

Během evoluce vznikla schopnost učit se, která se nazývá „inteligence“. Vznikla jako výsledek pokusu a omylu, což je proces, provozně nutný pro přežití. Proces pokusů a omylů se pak hromadí jako data a paměť. To probíhá jako dlouhé a zkušenostní časové kontinuum, které třídí události do „dříve“ a „nyní“. Současné já „je“ a bývalé já „bylo“, ovšem ve skutečnosti nejsou tato dvě já totožná. Lítost a vina klade rovnítko mezi současným „já“ a bývalým „já“, ale ve skutečnosti nejsou stejná. Minulost je pryč.

Vina může být výchovná emoce, která vzniká jako varování, abychom neopakovali stejnou chybu. Minulost nelze změnit, ale chování v novém kontextu ano, a pocit viny může být zdrojem konstruktivního učení. Lítost nad minulými událostmi a rozhodnutími může být zmírněna, když si člověk uvědomí, že v té době je vnímal jako dobrý nápad.

Vzhledem k tomu, že lidská mysl je vadná a není vševědoucí, vina a lítost jsou produktem nevědomosti a omezení a představují evoluční fázi. Minulé chyby jsou v

důsledku omezení, a patří do určitého bodu v časové ose vývoje, a to nejen osobně, ale i kolektivně. Co bylo přijatelné v minulosti, již není přijatelné dnes. Omyl je důsledkem nevědomosti a mylného vnímání a interpretace. Proto, bez ohledu na obsah lítosti se může stát, že se ve skutečnosti jedná o identickou vadu, která se ale pouze objevuje za různých okolností. **Doslovná, absolutní definice slova „hřích“ je „omyl“.** To se později promíchá s náboženskými výroky, propracuje a odstupňuje podle údajné míry závažnosti a zavinění.

Z praktického hlediska se jedná o jediný opakující se „hřích“, vyplývající z neznalosti, nepochopení, omylu nebo špatného odhadu. Je to důsledek omezeného lidského vědomí. Odpuštění sobě je usnadněno pokorou a přijetím tohoto omezení. Přijatelná a vhodná je obvykle „přiměřená lítost“, podle Billa W., slavného zakladatele Anonymních alkoholiků. Nadměrná vina a výčitky jsou zastřená forma egoismu, ve kterém se ego přehnaně nafukuje, aby se stalo hrdinou tragédie, čímž ego negativně sílí. Z tohoto důvodu osvobození od viny vyžaduje upuštění od této základní samolibosti, protože ego se tak povzbuzuje prostřednictvím negativity.

Další sobecký postoj, kterým je: „Měl jsem to vědět lépe“, a který přináší hypotetickou možnost, je vždy mylný. (Všechny hypotetické pozice jsou kalibrovány jako nepravdivé). Utápění se v pocitu viny je živení ega a je to požitek. Proto musí existovat ochota se ho vzdát.

Z psychologického hlediska je zdrojem viny, podle psychoanalýzy, takzvané superego, jak je pojmenoval Freud. To je ta část mysli, složené z introjektovaných (zvnitřněných) předsudků, hledisek, a naučených obsahů. Zbytnělé superego může být zdrojem nadměrné viny nebo úzkostlivosti, a touha po dokonalosti může být promítnuta do druhých, což odůvodňuje pomstychtivost v extrémních formách, jako pomstu proti „zlu“ nepřítele. Tato racionalizace zabíjení druhých jako bytostí, které si „zaslouží“ smrt, je dále podporována kulturně distribuovanou propagandou a stylem vymývání mozků prostřednictvím četných autorit (např. u náboženských teroristů). Těžce nízké úrovně vědomí dosahují osoby, které se staly oběťmi pokušení Lucifera (pýchou, zkreslení pravdy) a Satanovým pokušením (krutosti, barbarství). To znamená, že nejhorší řádění lidstva se často děje ve jménu Boha (klasická Luciferská záměna dobra a zla). Z vývojového hlediska se odhaluje omezení ega, a je vidět, že pachatelé krutostí jsou sami oběťmi nízkých úrovní vědomí.

Z analýzy původu a dynamiky, je možno shrnout, že vina je další forma egoismu, při kterém se nafouknou chyby místo toho, aby se staly podnětem k vyššímu výkonu (a nápravě). Bůh není sadista, takže sebedegradace nebo trestání se, neslouží ani Bohu, ani člověku.

„Gotická“ strana historického křesťanství má tendenci oslavovat hadry, popel a utrpení jako pokání. Díky lepšímu pochopení ega a jeho mechanismu, je patrné, že tento mechanismus usiluje o vlastní prospěch a může vést k extrémům askeze nebo pronásledování (např. inkvizice).

V psychologii se jeden proces, jak se zbavit viny, nazývá „uvolnění“, který má vychovávat represivní superego (svědomí) k realističtějšímu pohledu na život a

kompenzovat chyby, takže se stává příznivější a méně kritické a represivní.

Při ideálním dětském vývoji se dítě ztotožňuje s rodičovskými postavami, které nejsou tvrdé, ale podporující a milující učitelé. Represivní superego může být také promítáno navenek jako agresivní, kritické, extrémní politické postoje, které se šíří pomocí „spravedlivé“ politické nenávisti. Dalším projevem této chyby je společensky všudypřítomný model pachatele a oběti, ke kterému může dojít v jakékoliv sociální situaci. V psychoanalýze se takový mechanismus nazývá „projekce“ s cílem udržet konflikt potlačený, místo aby se dostal do vědomí a člověk za něj nesl odpovědnost.

V klasické freudovské terminologii je „ego“ chápáno úplně jinak, než je tomu v duchovní terminologii. Freudovo ego je ten aspekt mysli, který se musí vypořádat s vnější realitou, stejně jako sladit a řešit vnitřní konflikty mezi „ID“ (primitivní instinkty) a svědomím. Tak se duševní zdraví ztotožňuje se zdravou, realistickou a vyváženou osobností.

Když je maligní superego zmírněno a stává příznivým, pak vidí autoritu jako ochránce a učitele. To znamená, že vina nemusí být promítnuta do vnějšího světa, ani ji není nutné obracet proti sobě samému.

### **Vina a paměť**

Jak již bylo popsáno, dualistické struktury ega vedou k chybám ve vnímání reality (upraveno lineárním programem). Například se uvádí, že procento chyb u očitých svědectví u soudů je padesát procent. Paměť a vzpomínky nejsou realita, ale lidské vnímání v té době. (Viz část I, *Pravda vs. lež*, pro více informací.) Ačkoli historická fakta lze připomenout správně, jejich význam není znám, protože když zůstává vina, pak události nebyly skutečně pochopeny v kontextu se širší realitou.

### **Proměna**

Ačkoli jsou psychologická a sociologická vysvětlení užitečná, nevysvětlují opravdové uzdravení, které nastane, když jsou překonány tyto nižší úrovně vědomí. Při duchovním vyladění jsou pod vlivem duchovní energie zasazeny do nového kontextu okolností z minulosti, jež jsou základem pro pocit viny. Tento proces vznikne v důsledku používání duchovní vůle, která svým záměrem, vzýváním, modlitbou a odhodláním, zahájí proces, který není z ega, ale z nelineárního Já. Tento proces je rozsáhle popsán v *Kurzu zážraků* (kalibrován 600), a jeho zkušenost je subjektivně zázračná, transformační a vede k pocitu klidu a léčení. Tento jev je usnadněn účastí v duchovních skupinách, ve kterých je osobní duchovní energie zvětšená o záměr, podporu a duchovní pole skupiny (např. Anonymní alkoholici mají úroveň vědomí na 540, úroveň bezpodmínečné lásky).

Jak může dosvědčit mnoho tisíc lidí, negativní vnímání a vina tím může být nahrazena pozitivním pochopením a posunem v chápání a myšlení. To je základ pro běžně používané prohlášení v takových skupinách, „teď vidím věci jinak“. Prostřednictvím této transformace, si mohou odpustit osoby, které se dříve nenáviděly a dříve děsivé může být viděno jako klidné a nenávisť je nahrazena soucitem nad lidskou křehkostí. I přesto, že k transformaci dochází na základě

pozvání individuálního já, je to právě vzývání moci duchovní vůle, díky kterému se zdánlivě nemožné stane nejen možným, ale skutečně zakoušenou realitou.

### **Pochopení mechanismů dominance ega**

Iluze je sekundárním, automatickým důsledkem přijetí postoje. V zázračné transformaci se pevné pozice rozpouštějí, což umožňuje větší zasazení do kontextu, mimo čas a prostor, kterým je lineární obsah nahrazen nelineárním (kontext). Primární oporou přetrvávání negativity jsou tajné požitky ega z negativity. Tento tajný zisk je jediným zdrojem energie ega, takže vidí hřích v odpuštění, stejně jako v soucitu s „nepřítelem“. (V totalitních ozbrojených silách, nejsou povoleny žádné projevy shovívavosti, velkorysosti nebo soucitu, protože jsou považovány za znamení slabosti a jsou přísně zakázány.)

V duchovním světě zní základní výrok: „Neexistují žádné oprávněné výmluvy pro zlost.“ Toto tvrzení se nelíbí egu: „Ach ano,“ říká, „ale co to a to?“ Pak prochází svým seznamem hrůz porušení „práva“, křivd, předpokládaných argumentů „etiky“, „morálky“ atd. Každý profesionální poradce je obeznámen s těmito recitacemi. Chce-li člověk obnovit rovnováhu, musí se rozhodnout, zda bude souhlasit s touto touhou ega (sílit prostřednictvím negativity), nebo ji odmítne. Toto je bod rozhodnutí, bez kterého nemůže dojít k uzdravení.

Rozhodnutí v tomto zlomovém bodě má skutečné důsledky pro fyziologii mozku a jeho schopnosti pochopit i moudrost výběru odpuštění namísto nenávisti. (Viz Psychologie mozku, schéma, kapitola 9.)

Chcete-li pomoci s přijetím tohoto nezbytného kroku, silný příklad může být užitečný a podpůrný. Pravděpodobně největším a nejvýraznějším příkladem jsou veteráni z druhé světové války, v níž zkušenost skupiny i jednotlivých bojovníků byla v maximální míře strašná. Po skončení války si většina bývalých nepřátelských bojovníků velmi rychle odpustila navzájem, a to i formálním zasalutováním navzájem, a slavili konec konfliktu. Podali si ruce v obnoveném vzájemného respektu.

Byli tam sebevražední piloti, kteří bombardovali lodě, zabili něčí kamarády, a zůstalo za nimi mnoho zraněných a zmrzačených obětí. Na druhé straně Američané byli ti, kteří shodili atomové bomby, které zabily tisíce civilistů. Po ukončení válečného stavu byla zvláštní, všeobecná shoda, že je vše u konce a minulostí. Bývalí soupeři se dokonce stali blízkými osobními přáteli a jejich rodiny se pravidelně navštěvovaly. Až do dnešního dne ti, kteří přežili, oslavují společně a připomínají si velké bitvy.

Neochota odpustit je důsledkem nejen neochoty ega opustit zdroj energie z vnímané křivdy, ale také iluzi, že ostatní si odpuštění „nezaslouží“. Ve skutečnosti je to odpouštějící a ne ten, komu je odpuštěno, který má největší prospěch. Účelem tohoto příkladu je ukázat, že i ty nejtěžší podmínky mohou být překonány, ale pouze aktem vůle a ochoty vzdát se živení nenávisti a msty.

Někdo by se mohl domnívat, že jenom světec by mohl dosáhnout takové transformace, vzhledem k hrozným podmínkám na obou stranách, včetně věznění v zajateckých

táborech, hladovění, osobního mučení, hrubého týrání, a krveprolití. Ve skutečnosti, i psychologicky, to opravdu vůbec nemohlo provést ego – mysl, protože postrádá nezbytnou sílu, když se nachází v energetické oblasti nenávisti, která se kalibruje na pouhých 30. Z tohoto důvodu transformační zdroj energie nemůže pocházet z mysli, nebo osobnosti s názvem „osobní já“. Potřebná síla spočívá v nelineární kvalitě vědomí nazvané „Vůle“, která jediná může otevřít brány k síle potřebné k rozpuštění postojů ega.

Duch Svatý na vyzvání transformuje porozumění díky uzdravující síle Milosti. Co ego nemůže zvednout, ať se snaží ze všech sil, je jako pířko zdviženo z milosti Boží. Jako důsledek procesu transformace se nejen mění názor na druhé, od nepřátelství k milosrdenství, ale pohled i na sebe sama.

Kultury obyčejně mají negativní pohled na Boha, je vnímán jako odsuzující, mstivý, vzteklý, a represivní prostřednictvím přírodních katastrof, které jsou považovány za tresty za špatnosti. Osobní úsudky jsou založeny na vnímání, jsou zesíleny vírou a předchozím programováním (indoktrinací), a udržují se pomocí výhod negativních energií ega. Ego jednoduše „miluje“ trpět za „pravdu“, je mučedníkem, nepochopeno a je obětí nekonečných životních zvrátů. Tím dostane obrovskou odměnu, a to nejen ze samotného postoje, ale také ze soucitu, sebelítosti, nároků, důležitosti, nebo aby bylo v „centru dění“, ve kterém je hrdina nebo hrdinka melodramatu. Ego sbírá důkazy „ústrků a urážek i zanedbávání“, hromadí pocity ublíženosti a má v tomto vnitřním melodramatu zásoby stížností. Ego provozuje „právo“, které může být použito k racionalizaci jakéhokoli postoje či jiného extremistického hlediska. Bitva za „pravdu“, je hlavní obsah sdělovacích prostředků a sporné společenské záležitosti nazvané „politika“, které pravdu ochotně obětovaly pro zisk, a pro který umírají miliony lidí.

Interní výzkum a vnitřní poctivost odhaluje tajné potěšení, které ego dostane od pěstování těchto výmluv, zdůvodnění a protestů. Iluzí ega je to, že tento proces je pro něj prospěšný, zatímco ve skutečnosti to má přesně opačný účinek.

Při uvolnění tohoto bludného kruhu, je dobré prohlédnout totalitu lidského utrpení a přezkoumat vývoj z úrovně soucitu. Buddha poukázal na to, že smrtelnost s sebou automaticky nese utrpení, což je důvod, proč učil hledat osvícení, s cílem ukončit karmicky určené opakování. Když člověk dobrovolně odpustí nenáviděnému pachateli, není z karmické vazby vyvázána tato osoba, ale on sám. Buddha také řekl, že není nutné trestat, nebo si vyrovnávat účty s ostatními, protože každý se potrestá sám svou vlastní rukou.

Veřejnost často vyjadřuje obavu, že by viníci mohli uniknout trestu. Každý, kdo zná realitu vědomí a duchovní pravdy pochopí, že žádná taková věc není možná. Každý je odpovědný vesmíru a je součástí samotné dynamiky uspořádání vesmíru. Jako zátka v moři, každá duše se vznáší na úrovni vlastního vztlaku, což není v případě nějakého nežádoucího aktu moře. Neexistuje žádná ruka na kormidle ale jen vlastní, což je úplná svoboda přiznaná životu člověka Bohem. Žádný člověk nespadne, spadne jen vlastní vinou. Dokonce i předpokládané „náhody“ jsou pouze ve vnímání. Ve vesmíru neexistují žádné náhody, ani není pro to možnost. To ve skutečnosti znamená, že jsou nepředvídatelné nebo nesrozumitelné lineárnímu egu a jeho omezení

na Newtonovo paradigma příčiny a následku (kalibrováno na úroveň 450).

V titulcích před dvaceti lety byl popsán příklad letadla letícího ve vysokých nadmořských výškách, kdy část trupu odletěla a jen jedna osoba ze stovky cestujících na palubě byla odsáta. Lidé se shromažďují ve skupinách, protože jsou v souladu se stejným dosahem gravitačního pole. Když se ryby na dně moře pohybují ve skupinách, nebo ptáci létají v hejnech, každý z nich je na svém místě, protože jsou všichni naladěni na přesně stejnou vlnu atraktorového pole. Každý z nich jednotlivě následuje silné magnetické pole, které zase závisí na nejbližším vyšším atraktorovém poli, a tak dále vzhůru až k božství. (Výše uvedená pasáž kalibruje na 995.)

### **Politika ega – nenávist**

Dualisticky strukturované ego se šíří pomocí pozic a má tendenci vidět vše optikou pachatel – oběť (klasická relativistická chyba Karla Marxe). Na základě svévolného postoje rozdělí události do protikladů, a z toho vyplývající vinu může směřovat směrem dovnitř nebo ji promítnout navenek jako nenávist a paranoii. To znamená, že odsuzující ego se nevědomky stává svou vlastní obětí. Pokud nenávidí, podvědomě cítí vinu za zkreslení pravdy a může potlačovat nahromaděný pocit viny, který přidává více energie na projektovanou nenávist. Jak bude vysvětleno v další kapitole, přispívá toto k vytváření strachu, neboť co ego projektuje ven, to také podvědomě očekává, že se mu vrátí.

Přes všechny triky nemůže ego uniknout následkům, bez ohledu zda jde o útok dovnitř nebo vně. Vlastní klamná pozice ega je, že to vlastně není skutečný člověk, který cítí vinu ani nenávist, ale pouze samotné ego. Skutečné Já zůstává nedotčeno, protože pravda je imunní proti nepravdě. To znamená, že hra nenávisti a viny je hra, prakticky jen vnitřní politika ega, v níž se různé hlasy snaží vládnout a získat lidskou věrnost.

Ego závidí intuici, která je lepší než jeho omezení, je žárlivé a tudíž snadno nenávidí a odsuzuje to, co nemůže pochopit. Má eminentní zájem na tom, co je špatné, nebo pomlouvá to, co to nemůže pochopit. To znamená, že skeptik nesnáší duchovní pravdu nebo vyšší vědomí a jeho hodnoty (láska, pravda, božství, krása). Nenávist k čistotě nebo estetice je vyjádřena v obscénnosti a hrubé vulgárnosti, stejně jako v znesvěcení (zničit *Pietu*, poskvřňují ženskost, urážejí erudice, očerňují integritu, atd.).

Mnohá domnělá kritika (maskovaná jako „svoboda projevu“) je průhledná, závistivá nenávistná a je doprovázená racionálním zdůvodněním s cílem snížit vinu. Ideologická nesnášenlivost pohání veřejné debaty téměř na každé téma nebo problém v současné společnosti, ze které ego dostane to, co vnímá jako zisk ve formě pozornosti. Nenávist má často podobu projekce viny pomocí obvinění.

Analogicky má politika ega svůj protějšek ve společnosti, která je velmi zaujata vinou. Zatímco jednotlivci také hrají roli, tragické události často představují selhání základních společenských procesů v důsledku samotné politiky, které jsou přirozeně klamné. Zatímco potrestání viníků uspokojuje veřejnost, společnost má tendenci být klamána, protože řešení se objeví zkoumáním základů samotných procesů

Vina, která pochází z nějakého minulého špatného úsudku, se překonává vykoupením, vyznáním a morálním odhodláním, jakož i náhradou pomocí dobrých skutků (metoda „odčiňování“). Pokora napomáhá regeneraci s připuštěním toho, že část viny pramení z pýchy, například „Neměl bych udělat takovou chybu.“

Chyba spočívá ve slově „měl by“, což představuje hypotetický stav. Hypotetický stav není nikdy realitou a je to vlastně idealizovaná abstrakce. Hypotetický stav proto představuje fantazii.

Je třeba udělat osobní anamnézu minulosti. Tedy zkoumat co nejlepšího by se dalo skutečně dělat za daných podmínek, které by zahrnovaly vnímání a emoční psychické stavy zkoumané osoby v té době. Chyby mohou mít pozitivní vliv, protože slouží k zachování realistické pokory. Ego je vadný kompas, který často vrací špatnými směry. Když vezmeme v úvahu stupeň jeho omezení, je s podivem, že někdo žije dost dlouho na to, jaké dělá chyby.

Studium historie civilizace rychle odhalí, že nejen jednotlivci, ale také velké zástupy padly a zemřely jako přímý důsledek neschopnosti lidské mysli rozeznat pravdu od klamu. Miliony lidí, celé země, a to i □□po několik generací jsou opakovaně drceny falešnou vírou, iluzemi, bludy a neschopností rozpoznat falešné vůdce. Proto je Mackayovo slavné dílo *Neobyčejné populární iluze a šílenství davů* v neustálém tisku od roku 1841.

Vzhledem k tomu, že evoluce vědomí, a to individuální i kolektivní, je progresivní, tak, ve srovnání se současností, minulost vypadá nepříznivě. Je možné se poučit pouze rozvíjením zkušeností po delší dobu; takže se vždy najde něco, co by mohlo být hypoteticky známo. Ve skutečnosti člověk nemůže znát ve věku dvaceti pěti let informace, které bude mít ve věku padesáti let. Všichni si myslí, „Kdybych to věděl, udělal bych to jinak.“ Tak, s pokorou, je možné vidět, že každý daný moment zahrnuje omezení. To, co jsme byli, není to, co jsme teď. Chyby jsou charakteristické pro proces učení, to je osud člověka. Vzhledem k tomu, že kapacita mysli je omezená, tak to kompenzuje nahrazením domněnkou (kvalifikovaným odhadem), a proto v praxi jsou volby a rozhodnutí založena na zdánlivě nejlepší možnosti, jak uvedl Sokrates.

Duchovní vina je důsledkem morálky, etiky a náboženských systémů víry, které, přestože přispívají k vině, mimo jiné zahrnují časem prověřené postupy pro zmírnění a překonání pocitu viny, jako jsou vyznání, odpuštění, smíření a obnova a návrat k duchovním principům, stejně jako dobré skutky, nesobecké služby a humanitární úsilí. Vinu lze dobře využít jako motivaci pro změnu k lepšímu. Přiměřená vina je také důkaz, že člověk má mít svědomí, a proto se může zlepšit. Psychopat postrádá takovou motivaci, a proto slepě pokračuje, dělá stejné chyby znovu a znovu, a tím klesá níž a níž. Duchovně orientovaná osoba tedy může být vděčná, že má k dispozici normy, které mohou sloužit jako realistická vnitřní vodítka chování.

### **„Ideál ega“**

Další struktura psychologického ega byla nazvána podle Freuda jako „Ego – Ideál“ (na rozdíl od ID potlačených zvířecích instinktů a superega, nebo svědomí). Tento



duševní mechanismus se skládá z obdivovaných, žádaných a idealizovaných standardů, cílů a identity. To je to, co ego chce, a v co doufá, že se stane. Idealizované postavy se staly zvnitřněnými jako modely, a proto jsou inspirativní a slouží jako vzor k naplnění ambicí a plánování života.

Dosažení těchto ideálů přináší zvýšené sebevědomí a spokojenost, ale i naopak, neschopnost dostat očekávání může také vést k pocitu viny. Nereálná očekávání tedy musí být pravidelně revidována tak, aby se nestala despotickými. Vnitřní stanovení cílů je inspirující a je skutečně užitečné pro jejich dosažení, protože to, co je drženo ve vědomí, má tendenci se realizovat. Nicméně je omylem obviňovat při nedosažení ideálu samotný ideál. Po přezkoumání se často zjistí, že ve skutečnosti nebyl cílem, který byl žádoucí, ale uspokojení, které s ním bylo spojené.

Každý okamžik současně zahrnuje příležitosti a omezení. Ty zahrnují celkové důsledky karmických faktorů souhrnně vyjádřené jako souhrn okolností lidského života. Ego je lineární, a proto podléhá omezení a překážkám. Uznání tohoto lidského dilematu může vést k výběru spíše duchovních než materiálních cílů („Nemůžete vzít vůz do nebe.“) Výrok „Uložte si poklady v nebi, spíše než na zemi“ je užitečné mít na paměti. V dlouhodobém horizontu jen laskavost k ostatním a všem živým tvorům má daleko větší pozitivní dopad než světský úspěch, který je dočasný a nakonec prohraje. Je prospěšné pravidelně přehodnotit cíle a zeptat se, zda jsou skutečně důležité, nebo jsou jen důsledkem egoismu. Úspěch v každém podniku je prostě automatickým důsledkem toho nejlepšího chování, které má člověk jako životní styl, aniž by hledal zisk.

V zotavení se z viny mohou být velmi užitečné modlitby a návrat k duchovním hodnotám, stejně jako soucitné poznání, že lidská existence je obtížná pro všechny, a to navzdory skutečnosti, že občas se může zdát, že tomu tak není.

### **Problémy způsobené vinou nebo morálními vadami**

Vina je normální funkce superega, nebo svědomí, a je to mechanismus opory, který vyvažuje zvířecí instinkty, tedy to, co Freud nazval „ID“, který se skládá z velmi primitivních potlačovaných pudů, včetně zabijáckých impulsů.

Zatímco nadbytek viny volá po nápravě, její celková absence je mnohem vážnější a je obecně důsledkem vrozeného patologického stavu, který vede k různým formám kriminality a psychopatie, jak jsou vidět u sériových vrahů, psychopatických osobností, nebo v politice jako maligní mesiášský narcismus.

U normálních lidí jsou to normální poruchové mechanismy viny, které působí k odstrašení sobectví, krutosti, nebo dravých impulsů. K užitečným aspektům viny patří lítost, zdrženlivost a přijímání nápravné sebekritiky, to všechno jsou komponenty odpovědné morálky a etiky. Tyto aspekty svědomí vyvažují extrémní egoismu, kterým jsou vystaveny psychopatické osobnosti. Normálně jsou to potlačené, velmi primitivní impulzy nenávisti, které jsou vypouštěné na společnost v podobě vraha, násilníka, pedofila, sériového vraha, a masového vraha. Všechny tyto stavy kalibrují na úrovni vědomí přibližně 30, nebo dokonce nižší. Vzhledem k bizarnosti exprimovaného chování, jsou tyto osoby klasicky označovány jako „posedlé“ (tj. zlem). Dominují u nich úrovně vědomí, které byly charakterizovány

jako „nižší astrální“.

Tyto poruchy mohou být často diagnostikovány již ve třech letech věku podle charakteristické neschopnosti odložit uspokojení, učit se ze zkušeností, nebo předvídat důsledky. Tyto poruchy se dosud ukázaly být nevyléčitelné, a jejich klinický průběh je recidiva a chronická kriminalita jako životní styl. V případě, že porucha je také doprovázena adekvátním intelektem, může mít podobu firemního podvodu nebo dokonce patologické deformace náboženství, které jsou pak používány jako maskování pro predaci. To je vidět u bizarních kultů nebo aberantních narušení tradičních náboženství, které se stávají kulty od přírody, a dokonce mohou vést jednotlivce i skupiny k sebevraždám nebo zabíjení nevinných ve jménu božství.

Další varianta je vidět v rozdělené osobnosti, ve které je normální strana předložena společnosti, a druhá skrytá strana je dravec, toto chování vidíme u dvojitého špionážního agenta, nebo zrádného informátora. Ve svých hlavních politických projevech lze poruchu také vidět jako spasitelské narcistické velikášství, které v případě ohrožení vyzývá k zabíjení i velkého počtu lidí (Nero, Hitler, Hussein, Stalin, a další.)

### **Bilance viny**

Jak je patrné z výše uvedeného, absence viny je stav vážnější než jeho opak nadměrné viny. Absence viny vede k formě duševní poruchy, která byla před sto lety označena za „morální slabomyslnost“. Na rozdíl od hypertrofického svědomí není spojena s úzkostlivostí nebo obsesivně – kompulzivní poruchou, ve které člověk žije ve strachu z viny i za sebemenší maličkost a bojí se udělat i jen normální chybu.

V duchovním vývoji vina působí tak, že má za následek prospěch. Je třeba ji chápat jako opatrnost a vidět jako ochranu, aby člověk nebyl ovládán destruktivními impulsy. Později se stává zralou moudrostí a je etickou rovnováhou k sebestřednosti. To znamená, že vina je překonána, když jednání bylo revidováno, harmonizováno, a je v rovnováze s odpovědností a svědomitou individuální morálkou. Vina může být přijata, pokud se jednalo o ochranné opatření a mechanismus učení.

Vina je nepříjemná, protože je spojena se ztrátou lásky a nesouhlasem internalizovaných rodičovských postav, spolu se ztrátou sebeúcty. To je často používáno jako nástroj ke kontrole ostatních („obchodníci s vinou“). Je také symbolem odmítání, hanby a ztráty statusu. V náboženství ale bude úzce spojena s hříchem a se strachem z Boha, který vyhnal Adama a Evu z rajské zahrady, což znamenalo nástup historických původů karmy, tedy prostě být člověkem a tak být náchylný k chybám a neposlušnosti ve vztahu k božské autoritě. Při zkoumání se chyba zdá být nekontrolovatelnou infantilní zvědavostí, takže had byl schopný přesvědčit naivní vnitřní dítě k podlehnutí pokušení.

Pozitivní stránkou viny je úcta k parametrům a hranicím. Tím pocit viny a strach zrají do opatrnosti a moudrosti. Zajišťují respektování morálních principů a hranic, které nahrazují pocit viny a v konečném důsledku vedou ke vzniku povahových vlastností, které přispívají k přežití, úspěchu a štěstí.

Ego také nenávidí ty, kdo vyvolávají pocit viny, což přispívá k nezralé nenávisti ke všem autoritám, které pak automaticky považuje za svévolné, autoritářské a represivní místo benevolentní a ochranné. Vzhledem k tomu je vina vnímána jako bolestivý mechanismus, kterému je lepší se vyhnout, a proto popření a projekce odpovědnosti na někoho jiného prostřednictvím viny zmírňuje bolest svědomí a navíc odůvodňuje externalizaci nenávisti, která by jinak byla použita k útoku na sebe. Společnost je proto neustále připravena někoho obviňovat a hledá donekonečna viníky, na které může vinu a nenávist promítat (např. paradox „nenávidět hřích“).

### **Nevědomé pocity viny**

U normálních lidí vede odchylka od pravdy a poctivosti k hromadění viny, která je nepříjemná a bolestivá a proto bývá potlačena. Tak se v průběhu času nahromadí značný objem viny, který uniká pozornosti a povědomí, pokud není objeven nebojácným výzkumem. To je velmi běžný stav, který přispívá k sociálnímu konfliktu. Morální a etické poklesky jsou často omlouvány prostřednictvím racionalizace, ale podvědomí se nedá zmást podvodem a přirozeně ví, kdy člověk lhal sobě nebo svému okolí.

Častým zdrojem sociálních konfliktů je všudypřítomná politizace všech aspektů společnosti, která pak vyžaduje racionální zdůvodnění. To má za následek zkreslení důkazů, které by poškodily vybrané pozice. Příkladem by mohly být argumenty proti jakýmkoli odkazům na náboženství nebo božství na veřejnosti. Argumenty „proti“ citují ústavní nařízení „Nevydat žádný zákon, jenž by se řídil některou náboženskou praxí“, ale pak záměrně nedokončí tuto citovanou větu, která v ústavě pokračuje slovy „nebo některou náboženskou praxi znemožňoval“. Ústava je spíše deistická ale ne teistická, a to je veliký rozdíl.

Lidé se uchylují k polopravdám s cílem vyhrát postavení, své chování racionalizují a vinu potlačují. Častým příkladem je opozice proti sociálním programům, o které její zastánci záměrně nehovoří, programy na podporu práv pachatelů, které ignorují práva obětí. Akumulace sociální viny se projevuje jako zjevné obvinění nebo hanobení, které pak vyžadují další zdůvodňování podpořené dalšími jemnými deformacemi a propracovanou rétorikou.

Vina a nenávist jsou řešeny přijetím omezení ega – myslí s jeho vnitřní strukturou a funkčními vadami. Namísto toho, abychom nenáviděli, začínáme být smutní, že vidíme lidi, kteří si ničí vlastní život i životy druhých. Je také zcela zřejmé, že v jejich nenávisti není žádný zisk. Schopnost odpouštět vyplývá z pokorného přijetí omezení spojeného se samotnou lidskou existencí, která je určena konečností jen pro evoluci vědomí. Teprve v posledních dvaceti letech celková úroveň vědomí lidstva překročila úroveň pravdy tedy hladinu 200 a sedmdesát osm procent světové populace stále kalibruje pod 200, (čtyřicet devět procent v Americe).

### **Vina a proces duchovního vývoje**

Duchovně hledající se často ptají, kde začít vnitřní práci a jak postupovat. Je to obvykle doba akumulace znalostí duchovního poznání studiem, návštěvami duchovní skupiny, nebo třeba návštěvami přednášek, setkání, nebo seminářů. Pak přijde důraz

na vnitřní cestu sebezkoumání, která, má-li být úspěšná, měla by mít nějaký určitý směr, a ne se skládat z ojedinělých nárazových akcí, ty až příliš často vedou k malomyslnosti nebo odstoupení od projektu obecně.

Nežli se pustíme do vnitřní morální inventury, je velmi důležité dozvědět se více o svém vlastním svědomí a o tom, jak funguje. Je důležité, aby fungovalo nezhoubně a bylo využíváno konstruktivně, aby nedocházelo k sebeobviňování nebo zvýšení viny, studu, nebo ztrátě sebeúcty. Je třeba jasně vidět, že veškeré nedostatky jsou charakteristické pro strukturu samotného ega, které je naivní a neschopné rozeznat povrch od podstaty. **Ego vlastně nemá schopnost poznat pravdu od klamu, a to ani o vnějším světě a ani o sobě.**

Nejlepší je mluvit s vnitřním svědomím a přesvědčit je, aby se stalo užitečným spojencem a učitelem spíše než sadistickým mučitelem. Je důležité, aby se rozhodným způsobem zavázalo, že bude výchovné. Je třeba učinit rozhodnutí, že zralé svědomí je užitečným nástrojem a užitečný průvodce, se kterým člověk bude v souladu svými rozhodnutími z vlastní vůle. Cvičením vůle a svědomí pak může být zabráněno, aby se člověk dál stával požitkářským, utápěl se ve vině a paradoxně egoistickým pachatelem.

Je dobré si uvědomit, že obléci si pytlou a sypat popel na hlavu může být melodramatické, ale je to k ničemu, není to příznivé pro duchovní integritu a je to vlastně mazané požitkářství. Vina může být nahrazena jen slušnou lítostí nad zděděným lidským omezením, vůči kterému je dokonalost stejně jen nereálná idealizace. Vina je zmírněna přijetím omezení, což je pozitivní důsledek pokory. Tím může být vina odmítnuta jako pouhá jiná forma požitkářství.

Poctivost k sobě vyžaduje odvahu, pokoru, trpělivost a soucit s nezralými aspekty svědomí, které koneckonců vznikly původně jako produkt dětství, proto má sklony k přehánění, nebo naopak k tomu, aby byla zamítnuta, pokud stojí v cestě impulzivnosti. Úkolem je upřímně přiznat vnitřní vady nebo vady charakteru bez spuštění viny a útoků sebenávisti, hněvu, nebo obviňování sebe nebo svého okolí.

Ego – mysl se naučilo způsobům chování, a konečným cílem je překonat svůj program na základě síly vyzařování Já, které upravuje život v novém vlídném kontextu. Přítomnost Já je vnímána jako soucit pro vše živé ve všech jeho projevech, včetně svého vlastního vývoje jako svého osobního já. Důsledkem je, že odpuštění nahradí odsouzení, což je známkou toho, že nyní je bezpečné pokračovat hlouběji do vážného vnitřního inventáře bez zbytečného stresu.

Výše uvedený postup představuje kolektivní moudrost velmi úspěšných dvanáctikrokových svépomocných skupin, ale i jiných. Rovněž je základní předpoklad, že bude následovat hloubková analýza, jako je například psychoanalýza, kde základním pravidlem je, aby se vždy zkoumání intrapsychických konfliktů provádělo nejprve ze strany superega. Také je užitečné si uvědomit, že svět těžší z moudrosti a ne z nenávisti či viny. Pokud někdo na cestě vnitřních objevů narazí na vzpomínky a události, které si zaslouží lítost, pak je nejlépe se jednoduše rozhodnout dělat to příště lépe.

Dalším velmi užitečným nástrojem v duchovní a terapeutické práci je smysl pro

humor, který vyrovnává stinnou stránku světského absurdního divadla. Humor je důsledkem schopnosti vidět skrze iluze paradox.

Zatímco velcí učitelé učí, že základní lidská vada je neznalost, je ještě užitečné vidět lidská omezení jako naivitu (což je především nedostatek). Díky dostatečné přípravě, vnitřní práci a důsledné poctivosti k sobě mohou být nedostatky bezpečně přijaty, aniž by člověk upadl do studu, zoufalství, beznaděje, sebeodsuzování, deprese nebo ztráty sebeúcty. Jeden podvodník poznamenal, když ho chytili při činu, „No, nikdo není dokonalý, že?“

Zatímco světová náboženství mají formální období pokání a sebezpytování, jež jsou často oddělena a zobrazují se jako nepříjemně zasmušilá. Pak vyspělá duchovní práce vede k odměňování v podobě růstu a vzdělávání, které vedou k většímu štěstí a radosti. Pokání je epizodické; duchovní růst je trvalý.

### **Teologie a vina**

Lidstvo se během evoluce postupně vyvíjí a jeho počátky byly velmi primitivní a neznalé skutečnosti. Teologické víry starověkých civilizací se narodily z mýtů nevzdělané představivosti, která zahrnovala převahu negativity v souladu s převládající nízkou úrovní vědomí. Alegorie o „Adamovi a Evě“ kalibruje při 70 (viz mapa vědomí), a představa, že člověk se „narodil v hříchu“ kalibruje na úrovni pravdy pouhých 30. Božství bylo vnímáno jako represivní a děsivé.

Alternativní pohled vycházející z výzkumu vědomí ukazuje, že pohled „lidé jsou v podstatě nevinní, ale nevědomí“, kalibruje na 200. Naproti tomu je pohled na člověka, jak je vyjádřen Sokratem, že všichni lidé jsou skutečně nevinní, protože mohou učinit pouze volbu dělat věc, kterou vnímají jako dobrou, ale nejsou schopni rozeznat skutečné dobro od falešných iluzí světa. (prohlášení Sokratovo kalibruje na 700.) Rozsáhlý výzkum, jakož i klinické a duchovní zkušenosti, historie a vyšetřování, potvrzují pravdu Sokratovu.

Protože člověk postrádal schopnost rozeznat pravdu od klamu, byl zaveden systém dobra a zla, který byl pragmatický a měl sociální hodnotu pro děti a pro velkou část populace, která měla kalibraci vědomí pod 200. Ti kdo jsou nevyvinutí nebo nezralí postrádají duchovní smysl pro etické a morální standardy, jsou vedeni pravidlem o „dobru a zlu“. Pod úrovní vědomí pod 200, není péče o druhé a proto normy o „dobru a zlu“ nahrazují nedostatek povědomí. Co je pokušením pro nezralého, nemělo by vůbec být myslitelné pro vyspělejšího člověka (např. někoho zavraždit pro peníze, atd.). Kriminalita se vztahuje přímo k osobní úrovni vědomí (vězni ve věznicích mají obvykle úroveň v průměru 50). To znamená, že pocit viny najednou slouží jako cenná funkce, jako sociální protiváha proti jednání na základě primitivních instinktů.

Vina hraje podobnou roli u dětí, které nemají dostatečný smysl pro realitu a nerozlišují mezi dobrem a zlem (např. to je „špatné“ zmáčknout novorozence či kotě). V tomto případě vina má svůj pozitivní aspekt jako inhibiční protiváha nespoutaného, primitivního, instinktivního, „necivilizovaného“ ega.

Zralejší lidé mohou zažít náhlý průlom primitivních instinktů, vznikající z

obrany, ve formě impulzivity, kterého později litují, nebo chápou jako pošetilou chybu, a proto je užitečné varování, aby si byli více vědomi trendu, který má za následek chyby v úsudku. Zrání je celoživotní proces, a jak říká staré přísloví, „Čas tká stříbrnými nitěmi ve vlasech.“ Určitá míra soucitu a lítosti z průběhu minulých chyb je nevyhnutelná a přispívá k rozvoji soucitu k sobě i k druhým. Odpuštění lidské chyby svědčí o vlídném a realistickém svědomí.

### Dualita viny a nenávisti

Pocity viny a nenávisti mají rozsáhlé následky, ať jsou namířené na sebe nebo promítané na ostatní, a vyžadují vážnou pozornost. Tyto snahy se vyplatí a zkušenostně rozhodně stojí za námahu. Úleva od viny a nenávisti je významným přínosem na všech úrovních života, protože tyto pozice ega jsou škodlivé pro sebe a i pro druhé. Odpor vyplývá z tajného potěšení ega z negativity.

### Duality viny a nenávisti

#### Přitažlivost

#### Odpor

Udělat úsudek	Odevzdej úsudek Bohu
Potrestat sebe nebo ostatní	Odpustit sobě nebo ostatním
Odmítnout milost	Přijímat milost a soucit
Ospravedlnit negativitu	Vzdejte se tajného potěšení
Projektovat pocity	Přijmout odpovědnost
Vyberte si vnímání	Vyberte si esenci
Úzkoprsý pohled	Flexibilní, všestranný
Požitkářství v lítosti	Služba druhým
Lpět na pozici	Prosit Boha o zázraky
Ospravedlnit	Obměkčit, vyberte možnosti
Předvádět	Přesahovat
Užívat si hrubost	Laskavý k ostatním i k sobě
Zakročit proti sobě a ostatním	Pomoci sobě i ostatním
Vyberte negativní	Vyberte si pozitivní
Být „správný“	Chybovat
Bezmocný, přilepený	Flexibilní, růst
Posílit	Přesahovat
Uvázl v minulosti	Žít v přítomnosti
Zlomyslný, krutý	Příznivý, milosrdný

Lakomý	Laskavý
Promítat odpovědnost ven	Vyberte, zda chcete být autor
Pomstychtivý	Milosrdný
Být malý	Vyrůst
Chamtivý	Štědrý

Následující část: Kapitola 3. Apatie (úroveň 50)